

Utställning.

Sprakande målerisk energi på Ravinen

Den nya konsthallen och kulturhuset Ravinen har öppnat vid Norrvikens trädgårdar utanför Båstad. **Dan Jönsson** har sett den lyckade öppningsutställningen med drömbilder, mystik och ockultism.

"Drömmare söder om Hallandsåsen"

Ravinen, Båstad. Visas t o m 23/12

● Carl Fredrik Hills sena bilder intar en särställning i den skandinaviska konsthistorien. Det finns knappast något mer eget än dessa spretiga, nervösa teckningar som i sitt klärvoajanta mörker och sin ofattbara ymnighet utgör ett lika fängslande som skakande porträtt av en plågad själ. Så har de också blivit ett slags psykiskt ankare för mer visionära strömningar på den skånska konstscenen – surrealist, imaginister och situationister förstås, men dragningen har knappast avtagit med tiden.

Hills teckningar blir också en naturlig svängtapp i den utställning som nu inviger den splitternya konsthallen Ravinen vid Norrviken utanför Båstad. Konsthallen, i sig ett tämligen generiskt bygge om än med betagande vy över Laholmsbukten, är ett initiativ av konstnärsparet Ulla och Gustav Kraitz, vars organiska och skimrande stengodskeramik fyller ett separat och permanent utställningsrum i huset.

Men höstens huvudakt är alltså "Drömmare söder om Hallandsåsen", kuraterad av Gertrud Sandqvist med den där lättsamma auktoriteten som brukar vitna om ett starkt personligt engagemang.

I det här fallet handlar det närmast om att i ett tiotal samtida konstnärskap, utsprungna från Malmö konsthögskola där ju Sandqvist länge varit drivande, visa på kopplingar till Hills verk. Men även pröva några fästlinor bakåt, via konstnärer som Bruno Knutman och Olav Christopher Jenssen.

Det här är en utställning som med självklar pondus hävdar konstens rätt att vara sitt eget språk.

Det rör sig alltså inte om någon konsthistorisk kartläggning i strikt mening. Här finns varken imaginister eller situationister; i stället en ganska spretig samling egensinniga individualister med dragning åt drömbilder, mystik och ockultism.

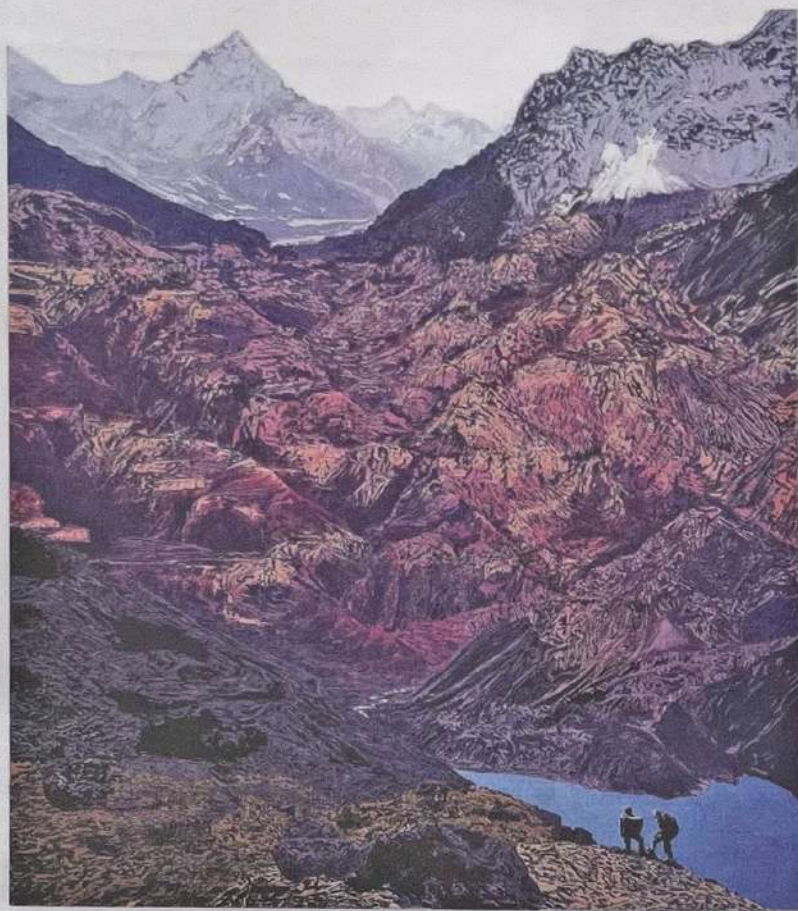
Ett litet urval av Hills kritteckningar – ett oroligt träd och en jättelik fiskargubbe bland annat – speglar sig i Jenssens stora etsningsvit, fritt utförd efter Hills förlagor, som här täcker en hel vägg. Där emellan myllrar utställningen som ett vildvuxet kommentarsfält, med så skiftande inslag som Thale Vangens amorfa skinnskulpturer, Danilo Stankovics gåtfulla lurblåsare och Viktor Rosdahls postsublima bergslandskap.

Som helhet är det ändå ovanligt lyckat. Kontrasten mellan, säg, Emelie Sandströms teosofiskt regnbågsfärgade visioner och Daniel Fleurs uppförstora, i pixlar närmast urblekta Hillparafra, är precis tillräcklig för att avge en sprakande, målerisk energi. Över Gabriel Karlssons bländvita små gipsfjäll svävar Nicklas Randaus nebulösa monokromer som ominösa skymningshimlar. Det är kort sagt en hängning som skärper de enskilda uttrycken och gör något större av det hela.

Vad sedan detta hela är, är frågan. För mig är just den oklarheten själva poängen – det här är en utställning som med självklar pondus hävdar konstens rätt att vara sitt eget språk. Riktigt exotiskt blir det i Max Ockborns manshöga, lackblänkande väktarfigurer, som dyker upp här och var i lokalerna med titlar som "En krävande kompis" och materialbeskrivningar innefattande exempelvis magnoliakottar, mörkben från ox, gröna stenar från Utah och trästaven från insidan av en kavel..

Fetischer för den underliga kult vi kallar samtidskonsten.

Dan Jönsson
kultur@dn.se

Viktor Rosdahl, "Vandrare (TT)", 2017-18, oljemålning.

Foto: Ravinen

Carl Fredrik Hill, teckning utan årtal och titel (Malström).

Foto: Malmö konstmuseum

Den nya konsthallen och kulturhuset Ravinen.

Foto: Mikael Bertmar

Danilo Stankovic, "Ingen tid skall mer givas", 2020, akvarell.

Foto: Ravinen

Max Ockborn, "Om du glittrar men du dog", 2020, skulptur i mixed media.

Foto: Lena Bergendahl

Emelie Sandström, "Mellan himmel och jord", 2021, torrpastell.

Foto: Ravinen